

Ne-svete in protiustavne trditve
katoliških »svetnikov« kažejo

Ženske so žrtve cerkve

Zbrana dokumentacija
za dan žena, 8. marec 2006

Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve

Sv. Tomaž Akvinski je učil in zapisal:

»Žena se obnaša do moža kot nepopolna in defektna, (imperpektum, deficiens) do popolnega (perfektum).« Ali pa: » ... ženska je napačna narave, neke vrste pohabljen, zgrešen, izjalovljen moški«. (Karlheinz Deschner, *Das Kreuz mit der Kirche*", str. 210)

»Moški zarodek postane človek po 40 dneh, ženski šele po 80. Deklice nastanejo iz poškodovanih semen ali zaradi vlažnih vetrov.« (Zitatensammlung Markus Gänsel, *Webring deutschsprachiger Atheisten*, 10.4.2003)

Sv. Janez Chrysostom:

»Ženske so v glavnem določene za to, da zadovoljujejo pohotnost moških.«

(Iz knjige: *Nur für kluge Köpfe und gute Analytiker. Wer sitzt auf dem Stuhl Petri? Band 2*, Verlag Das Wort, 2006, str. 215)

~~**Papež Janez Pavel II., 1988**~~

»Ženska mora tiho poslušati in se povsem podrediti. Nobeni ženski ne dovolim učiti in se dvigniti nad moškega.«. (Iz knjige: *Nur für kluge Köpfe und gute Analytiker. Wer sitzt auf dem Stuhl Petri? Band 2*, Verlag Das Wort, 2006, str. 215)

Moris Hobljaj

**Ne-svete in protiustavne trditve
katoliških »svetnikov« kažejo**

Ženske so žrtve cerkve

Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve

Izdajatelj:
Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve
Sejmišče 1, 4000 Kranj

www.zrtve-cerkve.org
info@zrtve-cerkve.org

1. izdaja, marec 2006
Vse pravice pridržane

Naklada: 1000 kom

Kazalo

	Stran
Katoliška cerkev pri vprašanju o ženskah nasprotuje Ustavi, Bibliji in Jezusovemu nauku, na katerega se sklicuje <i>Slovenska ustava</i> <i>Biblija</i> <i>Jezus iz Nazareta, na katerega se sklicuje cerkev, je živel in učil enakost med moškimi in ženskimi</i> <i>Katoliška cerkev o ženskah</i> <i>Demonizacija ženske prihaja od Pavla in ne od Jezusa</i>	6
Ženskam sovražni in protiustavni citati »svetih« cerkvenih očetov in teologov, od katerih se Cerkev še ni distancirala, oz. so zanjo še relevantni, pričajo o sovražnosti do žensk <i>Sv. Pavel</i> <i>Janez Chrysostom</i> <i>Tertulijan</i> <i>Avguštin</i> <i>Ambrozij</i> <i>Hieronim</i> <i>Tomaž Akvinski</i>	8
Inkvizicija, preganjanje čarovnic – sadisti v službi Katoliške cerkve so najbolj neverjetno, najbolj brutalno, najbolj človeka nevedno mučili - predvsem ženske, kar je posledica večstoletnega cerkvenega demoniziranja žensk	11
Bestialno inkvizicijo in preganjanje čarovnic, v katerih je na milijone nedolžnih ljudi izgubilo življenje, so skonstruirali katoliški »svetniki«, a izpeljali papeži s pomočjo politično-klerikalne oblasti	12
Za papeža Benedikta XVI. je inkvizicija napredek! Škandal, o katerem se v javnosti ne sme več molčati	13

	Stran
Protestanska-luteranska cerkev ni nič boljša <i>Martin Luter</i>	14
Kratka seks-kronologija Cerkve – gola dejstva kot dokaz sovražnosti do žensk <i>Papež Inocenc I</i> <i>Papež Janez XII</i> <i>Papež Janez XXIII</i> <i>Papež Aneklet II</i> <i>Papež Inocenc VIII</i> <i>Papež Aleksander VI</i> <i>Papež Pavel III</i> <i>Škof Herman Augsburgski</i>	16
Preteklost in sedanjost – nič se ni spremenilo	20
Stotine priležnic in prostitutk je vsakokrat šlo s škofi na cerkvene sinode in na koncile	21
Kontracepcija takrat še ni bila tako dobra kot danes. Torej so se vedno znova rojevali otroci. Kaj so naredili z njimi?	22
Prisilni celibat je cerkven razvoj v napačno smer in izvor številnih posledičnih problemov, kot je npr. diskriminacija žensk	23
Razlaga Protestantske-evangeličanske cerkve o njenih ženskam sovražnih dejanjih	24
Opravičilo Rimsko-katoliške cerkve leta 2000 s strani papeža Janeza Pavla II. – je bilo lažno! Zakaj?	25
Vprašanje Katoliški cerkvi: So ženske ljudje, ki pridejo v nebesa?	26
Sklepna beseda in zahtevek cerkvi in državi	27

»**Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve**« ugotavlja, da naša država, ki je demokratična in pravna država, instituciji cerkvi še vedno odobrava grobe protiustavne omejitve človekovih pravic, posebno pri ženskah in to ne le v spisih temveč tudi v praksi. Iz pričujoče dokumentacije bodo bralci na podlagi dejstev spoznali cerkveno sovražnost do žensk in se lahko sami prepričali, da se na eklatanten način še vedno kršijo ženske pravice, zlasti v klerikalno obarvani politični družbi – predvsem pa v sami Katoliški cerkvi. Na podlagi zgodovinskih dokumentov, ki so nam na razpolago, je razvidno, da nikjer ni bilo in ni tako direktnih kršitev človekovih pravic kot znotraj Katoliške cerkve. Zaradi moralno etičnih razlogov, predvsem pa s pravnega stališča mora »**Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve**« reagirati na kršitve človekovih pravic in sicer v obliki vprašanj politično odgovornim državljenikom Slovenije:

1. Kako lahko v pluralistično pravni državi, kot je Slovenija, katera ima v ustavi zapisane človekove pravice in svobodo, nekateri nekaznovano učijo in širijo ženskam sovražne, žensk nedostojne skrajno diskriminirajoče spise, kot se to dogaja v Katoliški cerkvi?
2. Zakaj država ne posreduje tam, kjer se kljub prepovedi, razvijajo, oz. ohranjajo ustavi sovražne enklave, kot je to primer Katoliške cerkve?

Za društvo ob 8. marcu 2006
Moris Hobljaj, dipl. teolog in sociolog

Katoliška cerkev pri vprašanju o ženskah nasprotuje Ustavi, Bibliji in Jezusovemu nauku, na katerega se sklicuje

Ženska, kot lahko beremo spodaj, je po slovenski Ustavi, po Bibliji in po Jezusovem nauku enaka moškemu – toda ne v Katoliški cerkvi, niti v učenju, niti v praksi, in to je škandal!

Slovenska ustava, 14. člen

»V Sloveniji so vsakomur zagotovljene enake človekove pravice in temeljne svoboščine, ne glede na narodnost, raso, spol, jezik, vero, politično ali drugo prepričanje, gmotno stanje, rojstvo, izobrazbo, družbeni položaj, invalidnost ali katerokoli drugo osebno okoliščino. Vsi so pred zakonom enaki.« V ustavi torej ni ugotoviti razlik.

Biblija

V Rimsko-katoliški bibliji prav na začetku piše: *»In Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po božji podobi ga je ustvaril; in ga je ustvaril kot moškega in žensko.«* (1 Mz 1, 27).

Jezus iz Nazareta, na katerega se sklicuje Cerkev, je živel in učil enakost med moškim in žensko

Jezus je razveljavil zakon, ki je zapovedoval kamenjati prešuštnico in razkrinkal hinavščino tožilcev-pismoukov: *»Kdor od vas je brez greha, naj prvi vrže kamen.«* Govoril je z ženskami – tudi takšnimi, ki so bile po socialni hierarhiji čisto na dnu, kot so bile Samaričanke in Kanaančanke, da bi pokazal, kaj Bog, ki Ga je poslal, »misli« o ženskah.

Da ponazorim, za časa Jezusa je bilo takole: četudi je na ulici ženska samo spregovorila z moškimi, je lahko mož razveljavil poroko, ne da bi jo izplačal. Govoriti na ulici z žensko je za rabina pomenilo škandal. Toda ne za Jezusa, On je vsemu temu nesmislu napravil konec. On je živel in učil enakost. Niti besedice ni ohranjene o Jezusu, ki bi nudila podlago za zatiranje ženske ali jo izključila iz kakršne koli duhovne službe, kakor to delajo samozvani cerkveni zastopniki Boga na zemlji. Znano je, da pri prvih kristjanih še ni bilo diskriminacije žensk, ženske so lahko postale apostoli in diakoni. Apostolska dela poročajo, da so bile ženske v življenju skupnosti udeležene tudi kot zdravilke in prerokinje, tako npr. Luka poroča v Apostolskih delih (21, 9) takole: *»... štiri Filipove hčere, ..., ki so bile prerokinje.«* ali pa *»...Nimfa v Laodiceji, Lidija v Tiatiri in Feba v Kenhreji...«* katere so vodile skupnost. (Kol 4,15; Apd 16,15; Rim 16,1)

Katoliška cerkev o ženskah, *»Vaše žene morajo v skupnosti molčati, kajti ni jim dovoljeno govoriti, ampak se morajo podrediti, kakor pravi tudi zakon«,* ni pa znano na kateri zakon je mislil. Papež Janez Pavel II. leta 1988: *»...ženska mora tiho poslušati in se povsem podrediti. Nobeni ženski ne dovolim učiti in se dvigniti nad moškega. Najprej je bil vendar ustvarjen Adam in šele nato Eva.«* Slovenski župnik Jože Pacek: *»Ženska je ustvarjena kot pomočnica človeku.«* (Družina, 15.7.2001)

Demonizacija ženske prihaja od Pavla in ne od Jezusa

Diskriminacija žensk se vleče kot rdeča nit skozi celo cerkveno zgodovino in bi jo lahko

označili kot »kaskado zaničevalcev žensk« ali zločinsko kaskado cerkvenih očetov, papežev, teologov, škofov in duhovnikov. Začetke najdemo že pri Pavlu. Katoliški cerkveni učitelji in teologi se spet vsi sklicujejo na Pavla in jih zato lahko označimo za njegove »potomce« in torej do žensk sovražni nauk prihaja od Pavla – in ne kakor mnogi mislijo, od Jezusa. Toda dejanske posledice, ki jih je za človeštvo imel ta odnos Katoliške cerkve v preteklih 2000 letih, lahko samo slutimo in označimo kot izdajo človeštva, demokratične ustave in Jezusa iz Nazareta. Dan za dnem poročajo mediji o številnih odkritjih cerkvenih škandalov, ki kažejo, kako brutalno in do ljudi sovražno je ta institucija postopala in postopa s svojimi člani, posebej še z ženskami.

Ženskam sovražni in protiustavni citati »svetih« cerkvenih očetov in teologov, od katerih se Cerkev še ni distancirala, oz. so zanje še relevantni, pričajo o sovražnosti do žensk

Danes lahko vsak logično misleči človek domisli, da so po ustavi naše države kot tudi po smislu nauka Jezusa Kristusa vsi ljudje enaki pred Bogom in zakonom – tako moški kot ženske. Tako bi moral tudi vsak logično misleči človek videti, da je v Katoliški cerkvi, ko izkusi njen nauk v praksi, ravno obratno, namreč ženska ni enaka moškemu in prav to je groba kršitev demokratične ustave. Pojavi se vprašanje, od kod cerkvi do žensk sovražni nauk, če ne od Jezusa Kristusa, na katerega ime in nauk se sklicuje? V knjigi »*Wer sitzt auf dem Stuhl Petri? (Kdo sedi na Petrovem*

stolu? op. prev.) - Verlag Das Wort 2006« lahko smiselno preberemo, da do žensk sovražno teologijo in zakone, katere uči in zastopa Katoliška cerkev, lahko iščemo v okolju poganskih religij in rimskega cesarstva takratnega časa, ko je nastala Katoliška cerkev in ne pri Jezusu iz Nazareta, ki je živel in učil enakost med moškim in žensko. Začetke cerkvene sovražnosti do žensk, kot je bilo že omenjeno, najdemo najprej v **Pavlovih pismih** in potem kar naprej do današnjega dne predvsem pri pavlinskih krščanskih cerkvah. Do žensk sovražno teologijo najdemo pri krščanskih pavlinskih cerkvenih učiteljih, kot so npr. Chrysostom, Hieronim, Avguštin, Tomaž Akvinski in številni papeži, škofje in tudi Martin Luter, ki je ustanovil Protestantsko cerkev. O tem, kar učijo in so učile cerkve, pričajo izbrani citati prej naštetih, posebno spoštovanih in »svetih« cerkvenih učiteljev, teologov in papežev.

Sv. Pavel – na katerega se Katoliška cerkev v glavnem sklicuje, piše v prvem Timotejevem pismu: *»Ženski ne dovolim, da uči, kajti Adam je prvi narejen, za tem pride Eva.«* (1 Tim 2, 13). V 1. pismu Korinčanom: *»Kajti moški ne pride od ženske, ampak ženska od moškega. Tudi ni bil moški ustvarjen zavoljo ženske, ampak ženska zavoljo moškega.«* (1 Kor 11, 8). Prav tako piše v Timotejevem pismu: *»Učiti pa ženski ne dovolim, tudi ne, da vlada nad moškimi, ampak se mora tiho obnašati.«* (1 Tim 2, 12). In v 1. pismu Korinčanom: *»Vaše žene morajo v skupnosti molčati, kajti ni jim dovoljeno govoriti, ampak se morajo podrediti, kakor pravi tudi zakon.«* (1 Kor 14, 34).

Pavlov potomec in cerkveni učitelj sv. Janez **Chrysostom** piše: *»...ženske so v glavnem*

za to določene, da zadovoljujejo pohotnost moških.« (Zitatensammlung Markus Gänsel, Webring deutschsprachiger Atheisten, 10.4.2003)

Po cerkvenem učitelju sv. **Tertulijanu** si mora npr. ženska dati razložiti, da »...*predstavlja hudičeva vpadna vrata*« in še marsikaj. (Markus Gänsel, a.a.O)

Sv. Avguštin, pomemben cerkveni učitelj, piše: »*Ženska je manjvredno bitje, ki je Bog ni ustvaril po svoji podobi. Naravnemu redu ustreza, da ženske služijo moškim.*« (Markus Gänsel, a.a.O)

Sv. Ambrozij, tudi cerkveni učitelj, piše: »*Ženska si mora zagrniti glavo, ker ni božja podoba.*« (Markus Gänsel, a.a.O)

Sv. Hieronim, ki sam sebe imenuje ponarejevalca biblije in je živel od leta 347 do 420, je menil: »*Če se žena ne podvrže svojemu možu, ki je njena glava, zagreši enak zločin kot moški, ki se ne podvrže svoji glavi (Kristusu).*« (Markus Gänsel, a.a.O)

Višek pa tvorijo izjave **sv. Tomaža Akvinskega** – dobesedno: »*Žena se obnaša do moža kot nepopolna in defektna do popolnega.*« Ali pa na drugem mestu piše: »... *ženska je napaka narave, neke vrste pohabljen, zgrešen, izjalovljen moški*«. (Karlheinz Deschner, *Das Kreuz mit der Kirche*“, str. 210). Cerkveni učitelji so odločilno vplivali na katoliški cerkveni nauk in njegov razvoj ter so na ta način odgovorni za cerkveno dejanje, ki je do žensk sovražno, in protiustavno, ne pa kristjanstvo ali celo Jezus iz Nazareta.

Inkvizicija, preganjanje čarovnic - sadisti v službi Katoliške cerkve so najbolj neverjetno, najbolj brutalno, najbolj človeka nevredno mučili - predvsem ženske, kar je posledica večstoletnega cerkvenega demoniziranja žensk

V knjigi »*Die neue Inquisition*« (Nova inkvizicija, op. prev.) znanega zgodovinarja religije in teologa prof. Hubertusa Mynareka lahko beremo: "Eno najtemnejših poglavij katoliškega malikovalskega kulta je inkvizicija, ki se nadaljuje neposredno s preganjanjem čarovnic. Največja skupina žrtev tega preganjanja, ki je stalo življenje ca. 3 milijone ljudi, so bile ženske. Nešteto žensk so kot čarovnice sežgali na grmadah. Zadostovalo je že, da so jim nekaj pripisali, npr. da so začarale miši, da so začarale otroke ali zvarile kakšno pijačo, da so jih predali cerkveni inkviziciji. Te ženske so potem okrutno mučili in večino sežgali. Instrumenti za mučenje, ki so jih uporabili na ženskah, so bili še veliko brutalnejši od tistih, ki so jih uporabljali na heretikih, ki so prav tako bili žrtve inkvizicije. Preganjanje čarovnic je temeljito obdelal dominikanec Heinrich Kramer v svoji knjigi, ki je še danes znana kot »*Hexenhammer*« (Čarovniško kladivo, op. prev.), ki je bila naperjena skoraj izključno proti ženskam. Kot višek bi mogoče tukaj navedli, do kakšnega zaključka je prišel Kramer: vzel je besedo »femina« in jo razstavil na dva dela »fe« in »minus«. »Fe« je sinonim za fedes, vero, »minus« je sinonim za »manj«. Iz tega je izvajal, »femina« pomeni »ki ima manj vere« v smislu: ženska je pač le nepopolna žival. Takšno je spoznanje dominikanskega meniha, kateri se je vedno skliceval na cerkvene učitelje. S tako imenovano »čarovniško bulo« je papež

Inocenc VIII. leta 1484 odprl pot »čarovniškemu kladivu«. Učinki te knjige in čarovniške bule so bili nezaslišani."

Predočimo si, kaj se je dogajalo v mučilnicah inkvizicije? Po prof. Hubertusu Mynareku so v patriarhalno moško strukturirani cerkvi morale biti ženske avtomatično pogosto še huje kaznovane kot krivoverni moški. ... Obstajali so specialni specifični mučilni instrumenti za ženske, npr. »vaginalna hruška«, ki se povečuje z obračanjem vijaka, raztrga drobovje in maternico. Obstajali so »kremplji za prsi«, ki so prsi razmesarili; drugi kremplji, razbeljeni v ognju, so povzročili »samo ugriz« na prsih neporočenih mater, medtem ko so otroci ležali ob nogah matere in je po njih tekla njena kri. Obstajali so »španski pajki«, t.p. štiriprstni škarjam podobni kremplji, s katerimi so zgrabili žrtev za zadnjico, za prsi, za trebuh ali glavo, pogosto tudi z dvema krempljema za oči ali ušesa in jo dvignili.« Tudi »oralne hruške« za klepetave ženske - »torej umetelno napravljene železne zamaški, ki so z ošiljenim koncem razparali grlo.«

Bestialno inkvizicijo in preganjanje čarovnic, v katerih je na milijone nedolžnih ljudi izgubilo življenje, so skonstruirali katoliški »svetniki«, a izpeljali papeži s pomočjo politično-klerikalne oblasti

Zavedajmo se, katera imena so bila tukaj omenjena: Pavel, Chrysostom, Hieronim, Avguštin, Tomaž Akvinski. Gre za temelj Rimsko-katoliške cerkve, za »slavne« ljudi, priznane »velikane« in »svetnike«, ki so odločilno zaznamovali duhovno zgodovino tako imenovanega krščanskega zahoda.

Zatiranje žensk, ki je spravilo na slab glas in pervertiralo več kot 2000 let zahodne kulture, ima svoje korenine, kakor vidimo, v rimsko-katoliški instituciji.

Kljub temu, da ta Cerkev v javnosti danes po svojem »svetem očetu« vedno znova hinavsko hlina, da je samoumevno za enakost med moškimi in žensko, je povsem neverodostojna, dokler se ne reši teh grozljivih »prednikov« z imeni Pavel, Avguštin ali Tomaž Akvinski. Pravzaprav je podobno kot pri Protestantsko-luteranski cerkvi, ki se še zmeraj trudi obdržati ugled in tradicijo Lutra, ki je bil med drugim eden največjih antisemitov in hujskač proti ženskam. In Rimsko-katoliška cerkev hoče obdržati tradicijo Pavla, Avgušтина in Tomaža Akvinskega, ki so bili in so največji sovražniki žensk nasploh v vsej zahodni zgodovini.

Za papeža Benedikta XVI. je inkvizicija napredek! Škandal, o katerem se v javnosti ne sme več molčati

Kdor si realistično predoči cerkveno preteklost, ne more ravnodušno brati citatov cerkvenih učiteljev, ki so ženskam sovražni. Še več, današnjemu človeku se morajo zdeti absurdni ali celo neverjetni zlasti takrat, ko vemo, kakšno trpljenje, kakšno srhljivo morjenje je nastalo iz tega. In toliko bolj ostajamo brez besed, ko slišimo, kaj je današnji papež Benedikt XVI., takrat je bil še kardinal in je sedel na stolu zgodovinskega inkvizitorja, rekel o bestialni in človeku sovražni cerkveni inkvizitorski praksi v intervjuju dne 3.3.2005 na prvem nemškem TV programu, ARD Kontrasti: »*Veliki inkvizitor je zgodovinsko napredek!*«

vinska kvalifikacija; smo nekje v kontinuiteti. Toda danes poskušamo to, kar je bilo storjenega s takratnimi metodami – ki jih je delno moč kritizirati – narediti z današnjim pojmovanjem prava. Reči pa moramo, da je inkvizicija vendarle bila napredek, da niso smeli več soditi brez inkvizicije, to pomeni, da so morale biti preiskave.» To bi moral vsakdo označiti kot škandal, o katerem se v javnosti ne bi smelo več molčati. Vsakega drugega, ki bi tako eklatantna grozodejstva bagateliziral v javnosti, bi javni tožilec normalno moral poklicati na odgovornost zaradi odobravanja genocida, zaradi odobravanja nečloveških grozodejstev, a papeža Ratzingerja ne pokliče. Zakaj pravzaprav ne? Sprašujemo se, ali bi papeža Ratzingerja v primeru, da pride v Slovenijo, postavili pred sodišče zaradi povečevanja do ljudi sovražne inkvizicije, kakor vse ostale, ki delajo ali so delali podobno? Komajda?!

Protestanska-luteranska cerkev ni nič boljša

Vsak protestant običajno misli, da se ga to nič ne tiče. Poglejmo v zgodovino inkvizicije z vprašanjem, kako je z zaničevanjem in demonizacijo ženske v Protestantski cerkvi?

Martin Luter – ustanovitelj Protestantske cerkve, je aktivno udeležen pri inkviziciji in preganjanju čarovnic in na ta način logično tudi njegova institucija cerkev.

Luter je bil tako kot Calvin prepričan o tem, da obstajata škodljivi urok in pakt s hudičem. Tudi on je zagovarjal sodno preganjanje čarovnic.

Pri tem se je med ostalim skliceval na besedilo v Stari zavezi in sicer: »Čarovnic ne puščaj pri življenju.« (2 Mz 22,17) To je za Lutra imelo veljavnost, kot med drugim pride do izraza v eni njegovih »pridig o čarovnicah«. Znan je Lutrova izjava: »Nočem sočutja za čarovnice. Hočem, da jih sežgejo po kosih.« (Martin Luther, „Eine Predigt vom Ehestand“). Že iz tega je jasen Lutrov odnos do čarovnic. Toda ne samo do tako imenovanih »čarovnic«, ampak do žensk na splošno. Pri njemu je niso niti malo bolje odnesle kot pri katoliških kolegih. Lutrove izjave o tem, kako je ocenil žensko, prežema podobno omalovaževanje kot izjave citiranih cerkvenih očetov Katoliške cerkve. Pri Deschnerju beremo: »Tako kot katerikoli cerkveni oče je Luter rajsko pripovedko o izvirnem grehu razlagal v korist moškega, kateremu pripada »regiment«, medtem ko se mora ženska »podrediti«. Moški je »višji in boljši«, »čuvaj otroka«: ženska »na pol otrok«, »divja žival«, »največjo čast, ki jo ima, je, da nas ženske rodijo«. Za Lutra so ženske »najšibkejše orodje« in samo »sodediči milosti«. Po Lutrovih predstavah lahko ženska postane blažena z rojevanjem otrok, kar pa pri njem seveda ne velja za »židovske in turške matere«, ampak samo za »ženske, ki so kristjanke« (Martin Luther, „Eine Predigt vom Ehestand“) – Z naukom Jezusa iz Nazareta, za katerega je mislil, da ga pridiga, to nima nič opraviti. To prav tako velja za Lutrove naslednje besede v primeru, da mati umre na porodu: »Blagor vam, ker umrete pri plemenitem dejanju in poslušne Bogu.« (Martin Gänzel, Zitatensammlung, Webring deutschsprachiger Atheisten, 10.4.2003). Ali še bolj drastično: »Če pa jih nosečnosti izčrpajo in zaradi tega umrejo, to nič ne škodi. Naj le umirajo zaradi nosečnosti, zato so tukaj.« (Martin Luther, „Eine Predigt

vom Ehestand“ (Glaubensstimme.de/reformatoren/luther/282.htm) Tako častiti dr. Martin Luter, čigar karakter vedno znova postavljajo protestanti za posebno zgleden.

Kratka seks-kronologija Cerkve – gola dejstva kot dokaz sovražnosti do žensk

V knjigi »*Nur für kluge Köpfe und gute Analytiker. Wer sitzt auf dem Stuhl Petri? (Kdo sedi na Petrovem stolu? - op. prev.) – 2. del, Verlag Das Wort, 2006, str. 215*«, lahko preberemo o vprašanju »enakopravnosti ženske« v tem smislu, da se je le Cerkev posebej izkazala! Nešteti cerkveni funkcionarji, posebej pa najvišji cerkveni knezi, so požrtvovalno skrbeli za blagor mnogih žensk. Bolje rečeno: trudili so se za to, da je ženska dobila stalno mesto znotraj lastnih vrst – in sicer v postelji! »Na deset tisoče duhovnikov je zaradi celibata v psihiatrični negi. V Denverju je Wojtyła spregovoril o okoliščinah, da v Ameriki trenutno poteka 400 procesov proti katoliškim duhovnikom zaradi zlorabe otrok, da je za te moške prioriteta molitev. Če natančneje pogledamo v skoraj 2000 letno cerkveno zgodovino, najdemo veliko garantov Cerkve, kot so papeži, kardinali, škofje in duhovniki, ki so bili in so obremenjeni z zločini vseh vrst, toda posebno temačno je njihovo zaničevanje in zloraba žensk. Naletimo na vse: na razuzdano življenje z mnogimi metresami, na incest in simonijo vse do zahrbtnih umorov in ubojev. »Cerkev je ekscentrična nevesta, ki se sredi trga vlačí z bankirji in diplomati in malim otrokom, ki onanirajo, grení življenje.« (W. Senakowsky)

In če mislite, da so cerkveni ljudje samo izjemoma v navzkrižju z moralo lastne Cerkve, kot to zatrjuje Cerkev, odkar so se v medijih nakopičili njeni seksualni škandali, ste slabo informirani! V stoletjih cerkvene zgodovine se vedno znova pojavlja problem žensk duhovnikov in njihovih otrok. Medtem ko pastirji delajo predpise za druge, jih sami pogosto brezvestno kršijo, tako npr.: **Papež Inocenc I.:** o njem je ohranjeno, da se je najrajši zadovoljeval z deklicami.

Papežu Sikstiju III. se pripisuje podobno. Med drugim, tako v poročilih, so bile deležne njegove moške moči zrele nune. Po avtorju Nigel-u Cawthorne, iz čigar knjige »Skandal-chronik des Vatikans« sem povzel te primere, je prišel celo pred sodišče. Ko pa je papež navedel Jezusov primer, da kdor je brez krivde, naj prvi vrže kamen, ni bil nihče od navzočih prelatov v stanju, da prvi vrže kamen.

Papež Janez XII.: o njem med drugim piše »Kardinalskemu diakonu je odrezal nos, jezik in dva prsta, odrl kožo škofu Otgerju, notarju Azzou odrezal glavo in obglavil 63 duhovnikov in plemičev Rima.« Toda potem je prišel njegov konec. Dobesedno: »V noči 14. maja leta 964, medtem ko je imel prepovedan in umazan odnos z neko rimsko matrono, ga je besen soproj matrone zasačil pri grehu in ubil s kladivom.« (*Nigel Cawthorne, a.a.O., str. 80*)

Papež Janez XXIII. je bil pred 37 pričami obtožen zaradi 54 zločinov, med drugim zaradi incesta, nečistovanja s 300 nunami, prešuštva z ženo svojega brata in drugimi poročenimi ženskami. Nadalje priča njegov sekretar Niem,

da je imel v Bolonji harem, kjer je bilo nič manj kot 200 deklic žrtev njegove perverzne seksualnosti. Da bi povečal svoje bogastvo, je obdavčil vse, »prostitucijo, igre, vključno z oderuštvom.« (Woodrow, str. 100) Isti Janez XXIII. (1410 – 1415), prizna na koncilu v Konstanci krvoskrunstvo, prešuštvo, skrunjenje, uboj in brezboštvo. (Wolf, str. 916)

Papež Anaklet II. je imel krvoskrunske odnose s svojo sestro in drugimi sorodnicami in povrh tega imel še neko prostitutko za ljubico in je posiljeval nune. (Nigel Cawthorne, a.a.O., str. 105)

Papeža Inocenca VIII. so smeli mirno imenovati »oče«, saj je vendar imel osem nezakonskih sinov in prav toliko nezakonskih hčera. Edina razlika med njim in drugimi papeži je, da je to javno priznal in jih ni izdajal za nečake in nečakinje, kot je to sicer bilo in je v navadi pri katoliških duhovnikih. O enem njegovih sinov piše: »Ponoči je pohajkoval po ulicah, vdiral v hiše in posilil vsako žensko, ki mu je ugajala. Njegov oče, papež, ga za to ni nikdar karal.« Leta 1489 je nadškof Morton obiskal opatijo St. Albans in ugotovil, da so menihi vrgli nune iz samostana in namesto njih so naselili prostitutke. Samostan je »morje semena in krvi« (Nigel Cawthorne, a.a.O., str. 171), je poročal papežu. Toda Inocenc VIII. je menil, da bi bila čista zguba časa tukaj kaj ukrepati. Kajti celo v kuriji bi komajda našli duhovnika brez priležnice.

Aleksander VI.: naslednik Inocenca VIII. je iz Petrovega stola dokončno napravil močvirje pregreh – pri čemer je mogoče sporno, če to ni bilo že prej. Ne samo, da je moralo vsako noč

pri k njemu 25 najlepših prostitutk Rima, domnevno je imel še dovolj vzdržljivosti, da je svoji hčerki Lukreciji napravil otroka in imel spolne odnose še z njeno materjo in staro materjo. Mnogo umorov z zastrupitvijo gre na njegov račun. Razuzdanega in morilskega življenja svojega sina Cezarja, katerega je napravil za kardinala, ni mogel preprečiti. Preroka Savonarolo iz Firenc je dal usmrtiti, ker je kritiziral njegov življenjski stil. Zgodovinar tistega časa, Thomas Tomasi, je zapisal: »Ni mogoče prešteti vseh umorov, posilstev in primerov krvoskrunstva, katere vsak dan zagrešijo na papeževem dvoru. Človekovo življenje ni dovolj dolgo, da bi si zapomnil imena vseh umorjenih, zastrupljenih ali žrtev, ki so jih žive vrgli v Tiberio« (*Nigel Cawthorne, a.a.O., str. 214*).

Papež Pavel III.: tudi tukaj je komentator takratnega časa podvomil v nalogo, da bi »preštel številne silne in strašne umore staršev, tatvine, coprnije, izdajalska dejanja, tiranijo, inceste in nezaslišana kurbanja tega papeža« (*Nigel Cawthorne, a.a.O.*). Dejansko je ta papež zastupil svojo mater in svojo nečakinjo, da bi prišel do celotne dediščine družine. Zastupil je še druge, ki se niso takoj strinjali z njim. Poleg tega je znano, da je usmrtil svojo sestro, počel krvoskrunstvo z eno svojih hčera in dal zastupati njenega moža, da bi se lahko brez zadrege zadovoljeval z njo. Povrhu tega naj bi imel kot danes zvodniki več tisoč prostitutk, ki so mu plačevale mesečne dajatve. In Pavel III. ni bil edini papež, ki je ustanavljal bordele, da bi se z njimi okoriščal.

Pavel III. je preganjal protestante z brezobzirno brutalnostjo. Piše, da sta njegov sin in

njegov nečak v vojni proti luteranom prelila toliko krvi, da so bili tokovi krvi dovolj globoki, da bi v njih lahko plavali konji. Kronist tega časa je zapisal: »Medtem ko so trajali pokoli, se je papež s svojo hčerko Konstanco predajal čutnim zadovoljstvom« (Nigel Cawthorne, „Das Sexleben der Päpste - Die Skandal-chronik des Vatikans“, 1999, Benedikt Taschen Verlag GmbH, engl. 1996).

Škof Herman Augsburški je okoli leta 1459 potrdil: »Spal je z nunami in prešuštoval v cerkvi.« (Wolf, str. 888).

Preteklost in sedanost – nič se ni spremenilo

Ni pretirano, če rečemo, da je življenje ženske v Katoliški ali Protestantski cerkvi nevarno, če si predočimo, kakšno trpljenje so cerkveni ljudje nalagali ženskam in se za to do danes z najvišjih mest še niso opravičili. Ta brošura naj bi odprla vrata tako zgodovinskim kot tudi aktualnim dejstvom, ki so bila in so zelo grozljiva in nečloveška, a jih širša javnost kratko malo ne pozna ali pa jih noče verjeti.

Pogosto slišimo, vse to je bila preteklost Cerkev in z današnjo Cerkvijo nima nič skupnega! Pa pojdimo malo nazaj, v leto 2001 in si ponazorimo udarne naslove v takratnih časopisih pred vsem v Italiji in Nemčiji, in videli bomo, da je srednji vek v Katoliški cerkvi še vedno živ. »Vatikan priznava: Duhovniki silijo nune k seksu. Škofje v Afriki silijo ženske k seksu.« Prednica, ki je iskala pomoč pri škofu, je bila disciplinsko kaznovana.« Vatikan je takratno neuradno seksualno prakso katoliških škofov in duhovnikov bagateliziral, šlo naj bi le za izjeme. Toda nekoliko kasneje se je izvedelo

o podobnih dogodkih iz 24 držav, med njimi iz Brazilije, Kolumbije, Indije, s Filipinov, iz Italije in z Irske. Vidimo, da ženski tudi leta 2001 cerkvena duhovniška kasta še vedno ne priznava človeškega dostojanstva. Da pri teh seksualnih napadih ne gre za izjemne primere, kaže študija, ki so jo izvedli v Ameriki. Po njej je 40% ameriških nun – okrog 34.000 žensk! – bilo najmanj enkrat žrtev seksualnega napada s strani duhovnikov ali drugih nun. Torej ne moremo govoriti o posameznih primerih (*Iz knjige: Nur für kluge Köpfe und gute Analytiker. Wer sitzt auf dem Stuhl Petri? Band 2, Verlag Das Wort, 2006, str. 215 - zelo priporočljiva knjiga*).

Stotine priležnic in prostitutk je vsakokrat šlo s škofi na cerkvene sinode in na koncile

Pa še pogledimo cerkveno prakso v preteklosti. Obstaja veliko poročil o tem, kaj se je dogajalo npr. na concilijih. Tu citiramo iz knjige Karlheinz Deschnerja »*Das Kreuz mit der Kirche*« (*Križ s cerkvijo, op. prev.*) – zelo priporočljiva knjiga ne samo za ženske: »*Pri slovesnih državnih srečanjih in velikih cerkvenih zborih prav tako niso manjkale potujoče gospodične. Na državno-cerkveno slovesnost npr. (Reichstag) v Frankfurtu je leta 1394 hitelo osem sto prostitutk, na concilij v Basel in Konstanco domnevno 1500. Toda tudi potujoči uradniki so lahko stroške obiskov v bordelih dobili povrnjene kot potne stroške.*«

»Ni slučajno, da so bila papeška mesta neprestano preplavljena s cipami. Petrarka poroča o tem iz Avinjona in potem je Rim dolgo časa blestel zaradi množice njegovih puellae publicae. Leta 1490 prikazuje tam precej zanesljiva statistika 6800 honorarnih deklic –

pri manj kot 100.000 prebivalcih; vsaka sedma Rimljanka naj bi bila cipa. In mogoče je nastala celo moderna kurtizana (...) na papeškem dvoru v Avinjonu. Tam je bila množica lepih žensk, in ženska je lahko bila v okolju cerkvenega kneza vedno samo metresa, kar se je potem nadaljevalo tudi v Rimu« (str. 370).

Kontracepcija takrat še ni bila tako dobra kot danes. Torej so se vedno znova rojevali otroci. Kaj so naredili z njimi?

Metrese so vedno znova postajale noseče. Preprečevanje zanositve takrat še ni tako dobro funkcioniralo. Torej so se vedno znova rojevali otroci. Kaj so naredili z njimi? Pri Deschnerju, »*Das Kreuz mit der Kirche*« (Križ s cerkvijo, op. prev.) beremo, da so v Stralsunderju v Brigitinem samostanu in v samostanu Mariakron našli »skrite in zakopane otroške glave, tudi cela otroška telesa« (str. 139).

V izpraznjenem rimskem samostanskem ribniku je prišlo na dan celo na tisoče otroških skeletov. Otroci nun, menihov ali duhovnikov, ki so ušli tej usodi, so večinoma postali sužnji cerkve (Deschner, a.a.O). Kako svetohlinski je vendar proti temu poziv koelnskega kardinala Meisnerja, ko rohni proti splavom: »*Najprej je Herod dal pobiti otroke v Betlehemu, nato med drugim Hitler in Stalin, ki sta dala uničiti milijone ljudi, in danes v današnjem času pobijajo na milijone nerojenih in rojenih otrok.*« To lahko preberemo v »Spieglu« z dne 7. januarja 2005. Niti besede o njegovi instituciji, niti besede o tem, kaj so njeni zastopniki počeli z nerojenim in z rojenim

življenjem – skozi vsa stoletja in tisočletja. Mogoče pa je Meisner avtomatsko okarakteriziral tudi svojo institucijo, ne da bi jo omenil? Tudi leta 2005 je npr. Vatikan obsodil prostitucijo kot moderno suženjstvo. Mi smo ravnokar izvedeli, kdo je bolj ali manj glavni odgovorni za to, da se je lahko prostitucija v toliki meri razširila v »krščanskih« deželah. Zdaj lahko razumemo, zakaj Goethejev Mefisto pravi: *»Mali ljudje nikoli ne čutijo hudiča, četudi mu ta sedi za vratom.«*

Prisilni celibat je cerkven razvoj v napačno smer in izvor številnih posledičnih problemov, kot je npr. diskriminacija žensk

Spiegel z dne 5. novembra 1991 je bil konkreten: pri nekem tečaju za duhovnike na rensko-majnskem področju je predstojnik ugotovil, da je od 20 navzočih 18 že imelo odnos z žensko. V Sloveniji takšne ugotovitve še javnosti niso znane.

Richard Picker (psihoterapevt in teolog, do poroke 14 let katoliški duhovnik) piše: »Prisilni celibat je cerkven razvoj v napačno smer in izvor številnih posledičnih problemov«, kakor je npr. sovražnost do žensk, ki je po svoji naravi protiustavna. Na Irskem so med leti 1980 in 1998 obsodili 23 pripadnikov Katoliške duhovščine zaradi seksualne zlorabe in drugih kaznivih dejanj, petnajst nadaljnjih takšnih primerov je trenutno še nerešenih na sodišču.

V zadnjem času imamo tudi v Sloveniji več prijav proti duhovnikom zaradi seksualnih nadlegovanj otrok in mladoletnic.

»ZDA, 3. marca 2002: katoliški duhovnik John Geoghan je spolno nadlegoval 130 fantov in od

januarja se je v ZDA moralo že najmanj 55 duhovnikov iz 17 škofij umakniti s prižnice. Izplačila odškodnin spravljajo Katoliško cerkev v Združenih državah v hudo stisko. Škofija Boston je že pristala, da 90 tožilcem, ki so po lastnih navedbah bili zlorabljeni s strani Geoghana, plača do 30 milijonov dolarjev. Dokončna izplačila bi lahko znašala več kot 100 milijonov dolarjev.... Bostonski kardinal Bernard Law se je prav tako boril za poklicno preživetje, a papež Benedikt XVI. ga je za nagrado poklical v Rim. Njemu in mnogim drugim cerkvenim višjim predstojnikom so očitali, da so vedeli za spolna nadlegovanja in zlorabe, ampak niso dovolj odločno ukrepali proti storilcem. Tako so Geoghana, kateremu očitajo nepravilnosti že od 80-tih let, enostavno vedno znova premeščali iz župnije v župnijo (*Spiegel Online*, 19. 3. 2002).

Razlaga Protestantske-evangeličanske cerkve o njenih ženskam sovražnih dejanjih

Protestantska cerkev še danes razlaga, da hoče obdržati Lutrovo tradicijo in ima Lutra za zgled. To lahko preberemo na internetu v razlagah škofov Nemške protestantske-luteranske cerkve. Torej niti besede o distanciranju od Lutrove gonje proti ženskam. V tem ali onem stališču gotovo po dolžnosti obžalujejo Lutrov antisemitizem – toda ne do žensk.

Nasploh se v Lutrovi cerkvi niso ločili od Lutrovega zgleda – čeprav je pozival k morjenju in ubijanju in ga zato štejejo za enega od duhovnih začetnikov holokavsta in čeprav je

med drugim odgovoren tudi za sežiganje čarovnic. Toliko razlaga Protestantsko-luteranske cerkve.

Opravičilo Rimsko-katoliške cerkve leta 2000 s strani papeža Janeza Pavla II. – je bilo lažno! Zakaj?

»...S križarskimi vojnami, inkvizicijo, z zločini nad ljudmi, posebno nad ženskami, skupinami ljudi in z iztrebljanjem celih ljudstev se ni pregrešila Cerkev, temveč na žalost posamezni kristjani, to so prestopki, ki jih je treba obžalovati...«, je smiselno rekel takratni papež in to prodal svoji Cerkvi kot veliko »**mea culpa**«. V resnici to ni nič drugega kot velika laž! Obstaja namreč veliko papeških bul, proklamacij za inkvizicijo, za sežiganje čarovnic, za preganjanje Judov, s katerimi Cerkev kot institucija to narekuje. Tako ne moremo govoriti o posameznih »**zavedenih ovcah**«. Samo za preganjanje Judov obstaja okrog 30 papeških bul, uradnih papeževih spisov, tudi bula o sežiganju čarovnic. Če bi resno mislil, bi odgovoril na vprašanje glede poravnave. Kaj bi pomenila poravnava? O poravnavi lahko govorimo le, če enakega več ne delamo in se opravičimo za storjeno ter povrnemo škodo. O zadnjem prav tako ne more biti govora, če npr. pomislimo na seksualne zlorabe duhovnikov, o katerih se poroča. Koliko tisoč seksualnih zločinov katoliških duhovnikov je na celem svetu in tudi v Sloveniji, o katerih se na novo poroča skoraj vsak dan? Ali, če govorimo o inkviziciji: inkvizicija se danes prav tako vrši kot takrat – samo z drugimi sredstvi. Torej: niti Lutrova

cerkev niti vatikanska Cerkev se nista spokorili, da ne govorimo o poravnavi ali finančni odškodnini.

Vprašanje Katoliški cerkvi: So ženske ljudje, ki pridejo v nebesa?

Po vsem tem, kar smo izvedeli o cerkvenih učiteljih in papežih, bi bilo kar logično sprejeti, da je v večnem kraljestvu, v nebesih Katoliške cerkve samo ena ženska – Marija – kot svetnica, vse drugo so sveti moški. Strmeli boste, to vprašanje se je nekdaj zastavljalo z vso resnostjo. V 6. stoletju so na sinodi v Maconu (585 leta) obravnavali vprašanje, »*če ne bi morale zaslužne ženske pri vstajenju mesa biti najprej spremenjene v moške, preden bi lahko vstopile v nebesa*« (Karlheinz Deschner, a.a.O., str. 209). In na tej sinodi je briljiral neki škof z razlago, »*ženske niso ljudje*« (Karlheinz Deschner, a.a.O., str. 209). Torej, kdor ne bi rad v takšna »nebesa«, lahko sklene: takoj izstopiti iz institucije, ki zaničuje ženske. Potem je lahko siguren, da bo ušel katoliškemu »zveličanju« in ne bo pristal v takšnih »nebesih«, kjer so samo moški in v moške spremenjene ženske. Potemtakem bi imel Bog v večnem kraljestvu samo čisto moško gospodinjstvo? – To še enkrat kaže, kako malo ve Petrov stol o Bogu, Vse-edinem, o katerem je učil Jezus iz Nazareta. Cerkveni nauk o ženski in cerkvena dejanja do nje nimata niti najmanj opraviti z naukom Nazarenca! (*Nur für kluge Köpfe und gute Analytike. Wer sitzt auf dem Stuhl Petri? Band 2, Verlag Das Wort, 2006, str. 217/218 - zelo priporočljiva knjiga*).

Sklepna beseda in zahtevek Cerkvi in državi

Ali niso omenjeni cerkveni očetje izključno tisti, katere so proglasili za svetnike in postavili na oltarje? Da, to so ti, ki še vedno stojijo kot pozlačeni »sveti« kipi in na ženske, ki kleče molijo pod njimi, neprestano izlivajo svoj strup. Kako bi bilo, če bi se Cerkev v Sloveniji distancirala od vseh do žensk in Ustave sovražnih svetnikov in cerkvenih ljudi v duhu slovenske ustave in iz spoštovanja do vseh žensk odstranila z oltarjev omenjene »svete« moške kipe in sovražnike žensk, da bi tako dala javnosti vedeti, da resno misli z ustavo in Jezusovim naukom? Kako bi bilo, če bi politiki vse ženskam in Ustavi sovražne knjige in tekste, ki v Sloveniji neovirano izhajajo in se širijo, preverili glede na primernost do ustave in ravnali v duhu ustave? Menimo, da to dolgujejo svojemu ljudstvu.

Menimo, da ima vsakdo svobodo, da dela in veruje, kar hoče, toda tolikšna sovražnost do žensk bi se morala vsakemu normalno mislečemu človeku, ne samo v Sloveniji, zdeti kot višek perversnosti. Vprašanje je zategadelj legalno – kako dolgo bodo ženske še na to pristajale? Za ženske, ki so članice v institucijah, katere so sovražne do žensk, velja vprašanje, kako dolgo hočete še ostati v takšni instituciji, ponižane in diskriminirane? Treba bi bilo legalno narediti vse, kar je demokratično možno, da bi se končali zločini nad ženskami. In to prej preden izbruhne naslednja inkvizicija – čarovniško kladivo, »...kajti dokler Katoliška cerkev iz svoje Biblije in učbenikov ne odstrani tekstov, ki so sovražni do žensk in katerih Bog nikoli ni izgovoril, je samo vprašanje časa, kdaj bodo spet zagorele grmade«, je svoj čas rekel filozof Karl Jaspers.

Navedba virov

- Cawthorne, Nigel:** „Das Sexleben der Päpste. Die Skandal-chronik des Vatikans“, 1999, Benedikt Taschen, Verlag GmbH, engl. 1996
- Deschner, Karlheinz:** „Abermals krächte der Hahn“
- Deschner, Karlheinz:** „Das Kreuz mit der Kirche“
- Deschner, Karlheinz:** „Kriminalgeschichte des Christentums“, Bd. 4
- Gabriele:** „Für erfahrene Analytiker. Entdecken Sie die Wahrheit! Die kirchliche und staatliche Gewalt und die Gerechtigkeit Gottes“, Verlag DAS WORT, 2005
- Gänzel, Markus:** Zitatensammlung, Webring deutschsprachiger Atheisten, 10.4.2003
- Kehl, Robert:** „Die Geheimnisse der Kirche“
- Lea, Henry Charles:** „History of the Inquisition of Spain“, 4. Band, New York, 1906-1907
- Luther, Martin:** „Eine Predigt vom Ehestand“
- Mynarek, Hubertus:** „Die neue Inquisition. Sektenjagd in Deutschland“, 1999, Verlag Das Weiße Pferd
- Nur für kluge Köpfe und gute Analytiker.** Wer sitzt auf dem Stuhl Petri?“, 1 in 2. del, Verlag DAS WORT 2005
- Panati, Charles:** „Populäres Lexikon der religiösen Gegenstände und Gebräuche“, Frankfurt 1998
- Torjesen, Karen Jo:** „Als Frauen noch Priesterinnen waren“, Frankfurt 1995
- Wolf, Hans-Jürgen:** „Sünden der Kirche“, Erlensee 1995

Cerkev o ženskah

"Bistvena vrednota ženske je v njeni sposobnosti rojevanja in v njeni gospodinjski koristi." (Tomaž Akvinski)

"Ko vidiš žensko, misli, da je hudič! Je neke vrste pekel!" (Papež Pij II., 1405-1464)

"Dekleta, ki nosijo mini krila, pridejo v pekel." (Jezuit Wild v 20. stol.)

"Ženske ne smejo stanovati blizu cerkve." (Sinoda v Coyaci, 1050)

"Kjer se zadržuje duhovnik, tja ženska ne sme vstopiti." (Sinoda v Parizu, 846)

"Duhovniki, ki prenočujejo sum vzbujajoče ženske, morajo biti kaznovani. Ženske pa mora škof prodati v suženjstvo." (2. sinoda iz Toleda, 589)

"Ženskam mora že zavest o lastnem bitju priklicati sram." (Klemen Aleksandrijski, pred 215)

"Ženske ne smejo v lastnem imenu napisati pisma niti ga sprejeti!" (Sinoda iz Elvira, 4. stol.)

"Ves (ženski) spol je šibak in lahkomišeln. Odrešijo se samo zaradi otrok." (Janez Chrysostom, 349-407, grški cerkveni učitelj)

"Ženske v cerkvi ne smejo peti." (Sv. Bonifacij, benediktinski misijonar in apostol Nemcev, 675-754)

"Največja čast, ki jo ima ženska, je zlasti ta, da se po njej rodijo moški." (Martin Luter)